

[Indenrigsministeren.]

af de eksisterende uens kommunale og amtskommunale skattetryk og mulighed for en ensartet kommunal service. Som følge af hovedstadsområdet samlede udstrækning og stærke befolkningskoncentration har kommunalreformens princip: „én by — én kommune“, ikke umiddelbart kunnet anvendes, men det har været nødvendigt at anvise andre løsninger for i hovedstadsområdet at opnå den tilsigtede tilnærmelse til kommunalreformens målsætning.

Som det fremgår af titlerne på de fremsatte lovforslag, tager reformens første etape sigte på følgende tre foranstaltninger:

For det første at oprette en fælles amtskommune for hele området, der skal udgøre det administrative grundlag for en samlet varetagelse af de fælles opgaver for området, for det andet at gennemføre en særlig udligningsordning inden for området med henblik på at opnå en væsentlig udjævning af de eksisterende økonomiske uligheder imellem områdets enkelte kommuner — og i en overgangsperiode tillige mellem områdets sekundærkommuner — med en deraf følgende mindskelse af forskellene i de uens skattetryk i området, og for det tredje at gennemføre en revision af den kommunale inddeling i Københavns amtsrådskreds med henblik på at skabe grundlag for en ensartet kommunal service inden for det københavnske byområde.

Endelig foreslås de nugældende lokale udligningsordninger inden for området opretholdt, indtil den foreslåede særlige udligningsordning for området træder i kraft.

Som anden etape af hovedstadsreformen vil der blive fremsat lovforslag med detaljerede regler for det kommende amtsråds varetagelse af de særlige fælles opgaver, dvs. de nødvendige planlægnings- og samordningsfunktioner med hensyn til regionplanlægning, trafik, spildevandsafledning samt vandforsyning og senere også om sygehusvæsen. Efter det foreliggende forslag til lov om en amtskommune for hovedstadsområdet skal vedkommende ministre fremsætte lovforslag om disse opgaver senest i folketingsåret 1972-73, og boligministeren vil allerede i dag fremsætte et af de vigtigste af disse lovforslag, nemlig forslaget til lov om regionplanlægning i hovedstadsområdet.

Behovet for en reform for hovedstadsom-

rådet har længe været erkendt og er senest klart dokumenteret af det i 1970 nedsatte hovedstadsreformudvalg. Jeg skal derfor ikke opholde mig længe derved, men blot fastslå, at der stort set hersker enighed såvel om hovedstadsområdets afgrænsning som om, hvilke opgaver der umiddelbart skal løses under ét for området, og tillige om behovet for en mere effektiv udligningsordning inden for området. Denne enighed er på de nævnte punkter kommet klart til udtryk i hovedstadsreformudvalgets betænkning fra 1971, og regeringen har derfor også et langt skridt hen ad vejen baseret sine lovforslag på de forslag, som hovedstadsreformudvalget har udarbejdet.

Da de lovforslag, som det radikale venstres folketingsgruppe har fremsat vedrørende hovedstadsområdet, ligeledes er baseret på hovedstadsreformudvalgets forslag, vil der således på en række væsentlige punkter på forhånd være overensstemmelse mellem de nu foreliggende forskellige lovforslag om en hovedstadsordning. Samtidig må jeg se dette lovgivningsinitiativ som et udtryk for en almindelig erkendelse hos den radikale folketingsgruppe af, at det er nødvendigt at tilstræbe en hurtig gennemførelse af reformen, og også dette hilser jeg velkommen.

Når regeringen desuagtet nu selv fremsætter sine lovforslag til en hovedstadsreform, skyldes det ønsket om, at det endelige sigte med reformen allerede fra reformarbejdets start lægges fast. Det er ikke, fordi jeg tror, der heller på dette punkt hersker nogen principiel uforenelighed mellem de to foreliggende komplekser af lovforslag til en hovedstadsreform. Regeringen har imidlertid i sine forslag klart fastlagt, at der efter en overgangsperiode skal etableres en fælles amtskommune for hele området, medens de radikale i deres lovforslag kun lægger op til en overgangsløsning og lader det endelige sigte med reformen stå åbent til senere forhandling.

Når regeringen finder det nødvendigt, at det endelige sigte med hovedstadsreformen fastlægges fra starten, skyldes det, at en midlertidig løsning uden fastlagt endemål næsten uundgåeligt vil skabe en betydelig usikkerhed for arbejdet i kommuner og amtskommuner til skade ikke mindst for løsningen af de store fællesopgaver, der ind-